Družina – 28. Družinski duh

Družina, ki hodi po Gospodovi poti, je temeljna v pričevanju Božje ljubezni in zato zasluži vso podporo, ki je je Cerkev sposobna. Škofovska sinoda oktobra 2015 je bila sklicana da bi za danes razložila to prizadevanje in skrb Cerkve. Pri tem so posebno važni nekateri vidiki odnosa med Cerkvijo in družino s pogledom na dobro vse človeške skupnosti.

Pozoren pogled na vsakdanje življenje današnjih moških in žensk tzkoj pokaže, da je povsod potrebna močna injekcija družinskega duha. V resnici je slog poročil – civilnih, gospodarskih, pravnih, poklicnih, državljanskih – zelo razumski, uraden, organiziran, pa tudi močno "dehidriran", pust, anonimen. Včasih postane neznosen. Čeprav bi bil rad popoln v vseh svojih oblikah, v resnici prepušča vedno večje število ljudi osamljenosti ali izključevanju.

To je razlog, zakaj družina odpira vsej skupnosti neko bolj človeško usmerjenost: otrokom odpira oči glede življenja – pa ne samo oči, ampak tudi vse druge čute – s tem, da jim pokaže neko vizijo človeškega odnosa, ki je zgrajena na svobodni zvezi ljubezni. Družina uvaja k potrebi vezi zvestobe, odkritosti, zaupanja, sodelovanja, spoštovanja; spodbuja k načrtovanju sveta, ki je primeren za bivanje in za sprejemanje odnosov zaupanja tudi v težkih pogojih; uči spoštovati dano besedo, spoštovanje posameznih oseb, upoštevanje lastnih in tujih omejitev. In vsi se zavedamo, da družinske pozornosti za najmanjše, najbolj ranljive, najbolj ranjene in celo najbolj nesrečne v življenju, ni mogoče zamenjati s čem drugim. Družba, ki uresničuje take odnose, jih gotovo ni sprejela zaradi tekmovanja ali iz želje po oblasti, ampak jih je osvojila v družinskem duhu.

Čeprav je vse to znano, se v politični in gospodarski organizaciji sedanje družbe ne daje družini dovolj teže, pa tudi priznanje in podpore. Pravim še več: ne samo, da se družini ne daje več primernega priznanja, ampak se od nje tudi nič ne nauči! Včasih kaže, kakor da moderna družba z vso svojo znanostjo in tehniko ni še sposobna izraziti teh spoznanj v boljši obliki družbenega sožitja. Ne samo, da neka birokracija, ki je popolnoma tuja temeljnim človeškim vezem, vedno bolj ovira organizacijo skupnega življenja, ampak družbeni in politični običaji celo pogosto kažejo znamenja propadanja – napadalnost, prostaškost, prezir … –, ki so daleč pod pragom tudi najnižje družinske vzgojenosti. V takih okoliščinah se nasprotne skrajnosti te posurovelosti odnosov – to je tehnokratska topost in drižinske vezi

brez morale – povežejo in druga drugo spodbujajo. To je pravi nesmisel.

Prav v tej točki pa Cerkev vidi zgodovinski smisel svojega poslanstva glede družine in resničnega družinskega duha, kar se začne s pazljivim pregledom življenja, ki opazuje samo sebe. Lahko bi rekli, da je "družinski duh" ustavni pogoj Cerkve: takó mora krščanstvo izgledati, táko mora biti. Jasno je zapisano: »Potemtakem niste več tujci in priseljenci, temveč sodržavljani svetih in domačini pri Bogu« (Ef 2,19). Cerkev je in mora biti Božja družina.

Jezus je rekel Petru, ko ga je povabil, naj mu sledi, da ga bo napravil za "ribiča ljudi". Za to je pa potrebna nova vrsta mrež. Lahko rečemo, da so danes družine ena izmed najvažnejših mrež za poslanstvo Petra in Cerkve. To ni mreža, ki bi ustvarjala zapornike! Nasprotno: rešuje mnoge ljudi iz smrdljivih mlak zapuščenosti in toposti, kamor se potapljajo. Družine dobro vedo, kaj je dostojanstvo čutiti se otroke in ne sužnje ali tujce, ali samo številke osebne izkaznice.

Odtod, iz družine začenja Jezus svoj pohod med človeškimi bitji, da bi jih prepričal, da jih Bog ni pozabil. Odtod Peter zajema moč za svojo službo. Odtod odhaja Cerkev v pokorščini Učiteljevim besedam ribarit na globoko prepričana, da bo ribolov čudežen, če se to zgodi. Kristus je obljubil in spodbuja: če celo slabi očetje ne odrekajo kruha lačnim otrokom, kako potem Bog ne bi dal Duha tistim, ki ga vztrajno prosijo, pa naj bodo še tako nepopolni (prim. Lk 11,9-13).